

Zaza Koškadze (Gruzie)

Narozen roku 1982 jako Levan Certsvadze. Na Institutu tradičního a současného umění v Tbilisi vystudoval gruzínskou lidovou hudbu a spolu s dalšími mladými básníky a umělci založil uskupení Síť alternativní poezie a později skupinu Růžový autobus. Dvě z jeho povídek vyšly v každoročně vydávané antologii *Patnáct nejlepších gruzínských povídek*, básnická sbírka *Půlnoční tanec pro rakovinu* se stala debutem roku 2013. V roce 2010 a 2012 se účastnil řady literárních workshopů a festivalů v Bratislavě, Istanbulu a Praze, o rok později pak založil festival Insomnia, první žánrovou literární událost v Gruzii věnovanou sci-fi, fantasy a hororu. V roce 2015 vystoupil na World Science Fiction Convention, mezinárodním setkání fanoušků těchto žánrů ve Spojených státech. V roce 2016 vydal ve formě e-knihy povídkovou sbírku *Zombie, která měla ráda literaturu*. Svou přímou poezii pronáší silným hlasem a verbalizuje v ní intimní a erotická témata. „Zaza je spisovatel, kterého se vyplatí sledovat. Jeho básně oslavují život, aby mu vzápětí spílaly, a za krk mu dýchají duchové Kerouaka a Bukowského,“ píše velšský spisovatel Richard Gwyn. „Je to překrásný nový svět, který čeká na dobytí.“

ukázky přeložil Ján Gavura

Okamih, keď si vyzlečieš

Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami,
nebeské telá sa vztýčia,
a ja sledujem žmurkajúce falusy mieriť do neba.

Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami,
vypliešťať oči na tvoju čistučku p*čku, a každá moja bunka má erekciu.
Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami,
všetky veci v izbe sa od vzrušenia vztýčia, a neviem, čo je žehlička a čo fén na vlasy.

Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami,
každý okoloidúci na ulici
ustrnie s erekciou.
Mesto vyzerá, ako stopnutá scéna z pornofilmu.

Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami,
decentne oblečený moderátor má erekciu.
Mestom sa šíri panika,
páchajú sa hromadné samovraždy.

Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami,
iba UFO masturbuje za oblakmi.
NASA dostáva nejasný signál
z neďalekej galaxie,
a len čo ich preskúmajú, dostanú erekciu.

Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami,
len preto, že si taká osamelá a znudená, nevieš tú kľúčovú vec:

Okamih, keď si vyzlečieš ružové nohavičky s obrázkami...
Nuž, j**ať na všetko ostatné.

Súlož s tučným polišom

Dala som mu
Bol to škaredý, tučný policajt
po celý čas
dýchal ako astmatik
Keď ma j**al a stonal
bála som sa, že dostane infarkt

a pôjdem do basy
za neúmyselné zabitie
Fuj, aké nechutné
Jeho spotená a uspokojená tvár
Jeho opasok na nohaviciach
a zadok s červenými vyrážkami
vzdialenosť od mojej postele k dverám
dala som tejto ohave a volala, ako vždy.
Na druhý deň mi zatelefonoval:
„Nešla by si so mnou na kávu?“
„Mám robotu!“
odvrkla som.
Odvrátená k oknu som ešte raz zvolala
Z mysle mi neschádzala tvár toho chudáka chlapca
ktorý mi prvý raz v živote daroval kvety
a utekal preč bez toho, aby sa na mňa pozrel.

Žena s chlpatým zadkom

No, zbohom!
Včera som súložil so ženou
čo mala chlpatý zadok
ktorú som nikdy nemiloval
a neskôr sa mi zdôverila
že má viac rokov než moja matka
a po všetko ešte plakala,
j**al som tú jej postmenopauzu aj anál
po celú noc bez konca.

Ó, bože!
povedz jej ako má prežiť
tie noci keď leží neskutočne vystretá
bez muža a tepla
so zodratým telom ako kvet.
So strachom.
Nesmierne zosmutnela odkedy ju
prestali pri sprchovaní špehovať.
Ako báseň skúma si vagínu a bradavky
a všetko čo z nej zostalo.
Pozrite na jej nedotknuté perly:
už nežiaria tak ako kedysi.

Ó, bože!
Stavím sa že o tom všetkom nemáte ani šajn.

Stvorené na pohrdanie

Je ľahké nimi pohrdať.
Akoby boli stvorené na
poj**anie, opustenie a pohrdanie.
Také ako ony, stvorené denne, sa dajú ľahko znenávidieť
Dokonca o tejto nenávisti čosi napísať.
Stvorené v slumoch
v malých prenajatých izbách
v lacných hoteloch
verejných záchodoch

stvorené šikovnými sviniarmi.

A tieto nechutné bytosti

veria v podiel osudu

a milosti

dokonca veria v jestvovanie neba

i keď len pre tých čistých.

Postávajú pri stánkoch s tabakom a taxíkoch s chlebom a taškami v rukách

predstierajú, že majú kamsi naponáhlo.

Utekajú pred denným svetlom

ako zbabelé upíry.

Vynárajú sa za súmraku

z prázdnych brlohov a hľadajú náručia

kde by mohli stonať.

Telo so skrytými krvavými škvrnami

a chlpmi na každom jednom mieste

a pach bezdomovectva na všetkom

a všade aj strach

a na prsiach zopár jaziev od zhasnutých cigariet.

A myslia si, že je normálne

že všemohúci Boh existuje.

Sú na to stvorené.

Najhnusnejšia báseň

Auto zastavilo pri lese.

Vystrčila si odhalené nohy

zo zadného okna

a zacvikla spodnú peru medzi zuby.

Povedal ti: Tvoja mačička je vlhká a chutná;

Povedal ti: Spermia je forma schizofrénie v tekutom stave

mala by si mať hrádzu medzi nohami;

Povedal ti: Musíš tú bolesť vydržať;

Plakala si.

Trčal som na stanici v čakárni

pretože

lialo ako nikdy predtým

v tvojom skur**nom škaredom meste.

Ku*vy na schodoch

Všetko nás nudí

kotúľame sa po schodoch ako šialenci.

Domnievame sa, že naše telá bývajú

a dole na prízemí

na konci tohto vetchého schodiska

sa domnievame, že naše telá bývajú

so zlomeninami rôznej vážnosti

naše telá bývajú

s dolámanou a dobitou chrbticou

roztrúsenou kol dokola

ako rozbité bábiky

Toto všetko nás tak nudí

kotúlame sa nadol
na mramorových schodoch
a načúvame rachoteniu vlastných kostí
s predstavou toho, že nás čierne mŕtvolý
už očakávajú
na konci tohto schodiska
a už len sekundy nás delia medzi nami
a päť
a štyri
a tri
a dve fraktúry
ostali medzi nami.
Vyberáme si bolesť
namiesto čipsov so syrovou príchuťou.
Chceme páchnuť v prístreškoch
Takmer ako krysy
zdochnuté dobré dva mesiace.
Všetko nás nudí
a sami seba nudíme.
Gúľame sa tými
poslednými schodmi
ktoré vidíme
a dúfame, že
sa objavia v správach na CNN
aj keď nás nikto nespozná
a viac nechceme byť spoznaní
pretože všetko nás tak nudí.
Sme ku*vy na schodoch
a toto je posledné miesto
kde môžeme byť.

Vegetatívna neuróza

Odkedy som videl dvojďňovú mŕtvolu
Spolovice zvedenú
S telom posiatym červenými škvrnami
A odkedy som videl jej pitvanie
Či balzamovanie
Odkedy som videl ako jej bezfarebná tekutina
Vyteká z úst a nosa
Aj to ako sa mení na sivú brečku
Ako z nej dávajú dole oblečenie, v ktorých zomrela
A navliekajú nové...
Ležím v tejto nechutnej posteli a páchnem.

Odkedy tučný doktor v bielom plášti
V ambulancii
Po predbežnom vyšetrení
Podišiel ku mne a povedal:
„Bol príliš na mol, aby zmenil polohu.“
A po odmlke dodal:
„Zadusil sa vlastnými zvratkami.
Iba preto, že rád spával na chrbte...
Nedokázal sa pohnúť a zadusil sa.“
Odkedy sme ho pochovali
A pripili si na jeho meno
A jedli v jeho mene

A počúvali za neho nárek jeho matky
Ležím v tejto nechutnej posteli a páchnem.
Ako taký výkal v metre.

Odkedy sme sa vrátili do našich bytov
A vypli si mobily
A zapili biele tabletky
A pozerali na vypnuté televízory
A prezerali si fotoalbumy
Odkedy sme zaľahli do postele a dostali nespavosť
A odkedy som mal halucináciu
celkom po prvý raz
A cítil ako mrznutie začína od nôh
A šíri sa k hrdlu
A vystrašil som sa
A myslel si že umieram...
Odkedy ležím v tejto ohavnej posteli a páchnem
Ako taký výkal v metre,
Každý ma obchádza a muchy lietajú okolo neho ako muchy.

Odkedy som mal pár infarktov
A všetci si mysleli, že to nemôžem prežiť
A mama ma vzala ku kardiológovi
Kde mi povedali
Že mi kleslo srdce a mám akútny infarkt myokardu
A zhrubnutie ľavej ventrikuláry, alebo čosi také
A povedali mi tiež, že moje starosti
A infarkty sú psychosomatické
A potom ma mama vzal k psychológovi
Čo učil na škole, kde mama robila upratovačku
A hádala sa so mnou
Pretože mama plakala pre mňa deň čo deň
Odkedy som prišiel domov
A ľahol som si do tejto nechutnej postele
Kde teraz ležím a páchnem
Ako taký výkal v metre,
Každý ma obchádza
A muchy lietajú okolo neho ako muchy.

Prestal som myslieť
Snívať
Jesť
Kúpať sa
Čítať...
Odkedy som infarkty dostával častejšie
A prežíval som strach, čo prebýval v žalúdku
Ako nejaká živá bytosť
Čo ma vyžierala zvnútra celé mesiace
A predpísali mi ataraxický
Xanax
Valeriánske kvapky
A iné tabletky a zeleninové prostriedky na utíšenie
Čo tak hrozne páchli a chutili
A moje obavy rástli a bolesti silneli
A odkedy som tak zoslabol
Že som už nevládal odhodiť ani deku
A kým sa mi to podarilo celý som sa zadýchal
A prešli celé veky

Odkedy som vypil a vyfajčil všetko
A odkedy mi najlepší priateľ
Povedal že som hypochonder
Pretože neprestajne hovorím o smrti
A rozprával som o svojich nezdravých snoch a démonoch
Ktoré sa ku mne noc čo noc
Plazili do postele a vykrúcali mi krk
Neviditeľnými rukami a škrtili ma
A on odišiel a viac sa nevrátil
A ja teraz ležím v posteli a páchnem
Ako taký výkal v metre,
Každý ma obchádza
A muchy lietajú okolo neho ako muchy. Prestal som myslieť
Snívať
Jesť
Kúpať sa
Čítať...
A mne sa zdá
Že sa pozerám na svet štrbinou
A nepatrím doň
A medzi nami niet spojenia
Odkedy som sa stal pre všetkých cudzincom
A ani som sa nepotácal
Pretože hlavu som mal plnú švábov a krýs
A nielen hlavu
Ale celé telo bolo
Plné hlodavcov a rôznych druhov
nebezpečného hmyzu
A stal som sa opustenou pivnicou
Ktorej som sa ako dieťa tak strašne bál
A ľudia sa konečne vytratili z môjho života
A blízke mi bolo iba zavrzganie postele
A táto posteľ sa mi stala vlastou a ten vrzgot
Sa mi stal národnou hymnou, ktorú som si vzdychal
Až som zabudol rozprávať a bol som schopný
Vidieť iba do útroby, kde žil môj strach
A hmyz a hlodavce a démoni
Ležím v tejto nechutnej posteli a páchnem
Ako taký výkal v metre,
Každý ma obchádza
A muchy lietajú okolo neho ako muchy.
Prestal som myslieť
Snívať
Jesť
Kúpať sa
Čítať...
A mne sa zdá
Že sa pozerám na svet štrbinou
A nepatrím doň
A medzi nami niet spojenia
A čo je na tom najsmiešnejšie
Ľudia v bielych plášťoch
A čudnými kufríkmi v rukách
Ku mne prichádzajú
A hovoria mi:
„Len pokoj,
Je to len neuróza a nič iné
Ako vegetatívna neuróza.“

Uvedomím si, že mi klamú.
A nikto skutočne nevie či vôbec existujú.
A čo je zo všetkého najdôležitejšie
Jasne počujem
Že niekto vo mne
Mi rozj*báva mozog a monotónne opakuje
Znova a znova
Tieto slová:
„Je to len začiatok.“
A ten hlas vo mne
Má zaručene pravdu.